

ския доходъ, обаче, трѣбва да се признае, че той е единъ отъ най-важнитѣ. Мнозина считатъ, напримѣръ, че може и трѣбва да се трѣгне по обратния пѣтъ: да се разшири индустриалния секторъ, което ще има двояко влияние: ще се засили производството на сурови материали за индустрията и ще се увеличатъ консуматоритѣ на земеделски произведения, поради по-голѣмия брой на индустриалнитѣ работници, което естествено, ще доведе до повишение на селския доходъ и главно, както се твърди, до разрешение на въпроса за земеделската пренаселеностъ. Ясно е, че целта и при двата случая остава една и сѣща, а именно да се създаде една вътрешна размѣнна основа между земеделското и индустриалното производство, да се засилятъ тѣ и да се създаде органическа връзка помежду имъ. Пѣтищата, обаче, сѣ различни и трѣбва да признаемъ, че ако се трѣгне по втория пѣтъ, ще се натѣкнемъ на следнитѣ затруднения.

1. Тѣй като българската индустрия се основава понастоящемъ само на вътрешния пазаръ, разширяването на пазарната база трѣбва да предшества индустриалното развитие на страната или най-малкото да върви паралелно съ него. Едва ли би могло да се допусне, че е възможно едно бързо индустриализиране безъ тази предпоставка, защото явно е, че една такава диспропорционалностъ по време ще доведе до автоматическо ограничение на индустриалното развитие.

2. Индустриалното работничество едва ли би могло да нарастне така бързо и въ такива размѣри, че да погълне по-голѣмата частъ отъ опазарения земеделски доходъ. При това, както споменахме, нуждата отъ хранителни продукти е една нееластична нужда, която винаги отбелязва единъ опредѣленъ оптимумъ.

3. Никакво съмнение нѣма, че развитието на българската индустрия ще поощри до голѣма степенъ производството на сурови материали, ще поощри нѣкои земеделски отрасли и ще създаде поминѣкъ на голѣма частъ отъ селското население. Нѣма и съмнение, че